

nogle nødsituationer, der er bestemmende indflydelse. Derfor kan vi nok aldrig blive enige de to partier imellem.

Men jeg har sagt her, at jeg mener, det er en forudsætning for os, at det bliver uhyre restriktive muligheder, der bliver åbnet for, og ellers overlader vi banen til hr. Frank Aaen, som kan lave flertal sammen med regeringen, hvis det skal være en ladeport, der åbnes til misbrug.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Bare for at udrydde en misforståelse: Jeg mener ikke, at det var for langt. Altså jeg mener, at hvis man går ind på den her markedeslogik, som fru Pernille Sams er tilhænger af, så skal man ikke lægge grænser ind, der tvinger folk til af ideologiske grunde at tabe penge.

Det er jo det, der ligger i fru Pernille Sams' indsigelser og krav om, at det skal være midlertidigt. Det er de ideologiske grunde: Kan en pensionskasse blive tvunget til at tabe penge? Det synes jeg ikke er rigtigt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Det har været en meget interessant debat, vi har haft her om politisk økonomi. Men jeg må indrømme, jeg forstår ikke helt Venstres og De Konservernes holdning til spørgsmålet. Jeg kan forstå, at man har været imod etableringen af Lønmodtagernes Dyrtdsfond og ATP osv., hvis man har været det.

Men jeg kan ikke forstå, at når man nu har disse institutioner, at de så ikke må agere på det marked. Mig bekendt er det ikke Lønmodtagernes Dyrtdsfond, der går ud på en græsmark og forsøger at etablere en virksomhed. De imødekommer et behov, der er fra eksisterende virksomheder eller kapitalister, om man vil, som anmoder dem om at komme og skyde nogle penge ind i virksomheden.

Så må det vel også være rimeligt, at man efterfølgende, hvis en virksomhed, som man har skudt penge i, bliver nødlidende, kan gå ind og overtage ledelsen for at genvinde styrken og dermed beskytte sin investering, for det er jo ansvarlig kapital, man investerer, og så må reglerne være ens for alle.

Derfor er det ud fra et kapitalistisk og et markedsøkonomisk synspunkt et ganske naturligt forslag, der er kommet fra regeringen, og jeg

tvivler på, at man på noget tidspunkt vil se sådan en god dansk virksomhed blive overtaget af Lønmodtagernes Dyrtdsfond, hvorefter man så sætter et nyt banner over indgangsporten til virksomheden, hvor der står: Kooperativet – eller som det hedder østpå, Dynamo eller Lokomotiva – Mærsk eller hvad det nu måtte være. Det tror jeg ikke man behøver at frygte. Tværtimod tror jeg faktisk, at de danske virksomheder er yderst tilfredse med, at der er ansvarlig kapital i disse lønmodtagerfonde, som kan indskydes og være med til at sikre gode danske arbejdspladser.

Af samme grund er jeg selvfølgelig også enig i, at det er et godt forslag, at man lader lønmodtagere få mulighed for at lade deres penge stå i Dyrtdsfonden til efter det 70. år, så de på den måde kan nyde godt af denne institutions faktisk imponerende gode måde at forvalte kapital og penge på. Den ligger som sagt ofte i toppen med hensyn til god investeringsevne.

Hvis man endelig skal kritisere noget ved lovforslaget, er det ikke så meget indholdet i de forskellige elementer, men at der er blandet så meget sammen, alt godt fra havet. Det er nu ikke noget, der ophidser os i den her sammenhæng, principielt mener vi, det er en dårlig skik, men lad gå for denne gang.

Vi støtter lovforslaget.

Egil Møller (DF):

Som også tidligere ordførere har været inde på, består dette lovforslag af mange forskellige elementer, og et af disse elementer er, at ATP, LD og AES vil få en mere vidtgående adgang til at opnå bestemmende indflydelse i erhvervsvirksomheder. Jeg vil godt sige klart, at Dansk Folkeparti ikke ønsker, at disse offentligt etablerede investorer skal drive erhvervsvirksomheder. De skal alene holde sig til deres formål, nemlig at forvalte de indbetalte pensionsmidler.

Et andet element i lovforslaget er en præcisering af reglerne om forsikringsformidlernes oplysningspligt og skiltningspligt.

I Dansk Folkeparti kan vi tilslutte os lovens sigte med hensyn til forbrugerbeskyttelse, men vi mener, at man på flere punkter går for vidt i sin detaillovgivning. Der bør alene være krav om skiltning m.v. i det omfang, hvor den enkelte forsikringskunde kan være i berettiget tvivl om, hvorvidt vedkommende står over for en formidler, der vil give ham en uafhængig rådgivning eller ej.